

TILL SIST

HIGGINS:

Till sist

några rader om den eviga, tröttsamma följetong som pågår i radio och TV. Det socialdemokratiska partiets framtid. Att det socialdemokratiska partiet först rasade i opinionssiffrorna och därefter förlorade valet och regeringsmakten framställs som en ofattbar och onaturlig händelse. Ja, rent av som en "nationell katastrof" för att citera oppositionsledaren Ingvar Carlssons måttfulla omdöme om budgetförslaget

Eftersom följetongen om socialdemokratin – i form av studiosamtal, intervjuer på arbetsplatserna, debattartiklar och intervjuer med ledande företrädare för partiet och dess sidoorganisationer – pågått så länge är vid det här laget alla ståndpunkter kända och ventilerade:

– Det gick inte att känna igen partiet, säger Nisse på fabriksgolvet.

– Partiet förlorade kontakten med gräsrotterna, säger ombudsmannen Bengt.

– Den politiska och den fackliga grenen hamnade i otakt, säger ombudsmannen Börje på den fackliga expeditionen.

– Socialdemokraterna blev ett högerparti, säger ursinnige Mark på kommunalarbetargolvet.

– Alla partier i regeringsställning har haft det svårt, säger partiledaren och f d statsministern.

– Socialdemokraterna tvingades till kompromisser med andra partier och därigenom blev politiken urvattnad och svår att försvara, säger valarbetaren Valfrid.

Eftersom endast människor som fortfarande håller fast vid socialdemokraterna deltar i diskussionen lär den aldrig kunna ge något svar på varför så många övergivit det socialdemokratiska partiet. De som gått över till andra partier deltar ju inte.

Den uppfattning som verkar vara allmänt förhärskande bland dem som deltar

i den interna socialdemokratiska debatten är att partiets tillbakagång beror på att partiet gått allt för långt åt höger. Det var ett misstag av den socialdemokratiska regeringen att säga ja till EG, att sänka marginalskatterna och att börja tala om att de offentliga utgifterna inte kan tillåtas växa hur mycket som helst. När partiet sade detta, då kände väljarna inte igen sig. De gick i protest mot dessa ställningstaganden över till partier som sade samma sak.

Förklaringen är inte logisk, men detta är vad som nu sagts i tusentals debattinlägg om det socialdemokratiska partiets problem. Alla som yttrar sig tycks vara ense om att partiet borde gå åt vänster och att det borde söka sin förlorade själ.

Men varför inte göra slag i saken, så det blir slut på detta ältande? Om socialdemokraterna känner för att gå åt vänster, och tror att de därigenom kan vinna nya väljare och återfå förlorade, skall de naturligtvis göra det, Vad hindrar dem?

Den sega debatten om socialdemokratiens framtid kan nu lämpligen avslutas – det finns andra och viktigare spörsmål att diskutera. En uttröttad och utled lyssnare har inga svårigheter att sammanfatta och att berätta vad deltagarna innerst inne vill säga men har så svårt att uttrycka: Socialdemokraterna skall vara ett parti som går att känna igen. Det skall vara samma politik som förr. Partiet bör gå till val på nej till EG, högre skatter, längre semester, kortare arbetstid, fler och högre bidrag, förbud mot reklam-TV och parabler, återinförande av kollektivanslutningen, fler statliga företag och nya löntagarfonder (minst dubbelt så stora som de tidigare).

Gräsrotterna kommer att känna igen sig. Stig Malm blir glad. Och det kommer säkert att gå bra i nästa val.